

Sotjant des des Castell

varen explotar una tanda de barrinades i cosa que no esperaven, o no havien previst, és que les pedres que saltaven arribessin fins a la barca dels menuts. Amb tanta mala sort que una d'elles, força grossa, tocà el cap del germà petit, en Jaume, fet que li va causar greus ferides que li provocaren la mort immediatament. Explicava Francisqueta que el nen quedà inconscient amb el cap sobre la seva falda i sagnant abundantment. Quan ho conta encara s'emociona. Lògic. Es feren els tràmits oportuns i vingué de Barcelona un equip tècnic que embalsamaria el cos del nen. En aquell temps els transports per carretera eren lents i dificultosos i per traslladar el difunt a Barcelona vingué un vaixell de Tayà Lines a buscar-lo. Ancorà fora la badia entre cap Sa Sal i Sa Punta d'Es Plom preveient la manca de calat i fins a ell fou transportat amb barca petita.

Tot això passava entre els anys 1917 i 1918. La família Tayà, en record del seu fill i d'aquest infeliç esdeveniment, decidí posar aquest petit monument al més a prop possible de la mar. Més endavant, cap als anys trenta i essent propietari de la finca el senyor José Antonio Pella i Tort, fill de l'historiador beguerenc Josep Pella i Forgas,

construí molt a prop de la platja un solàrium on estar-se a l'hora del bany, per la qual cosa pujà el mur, que encara existeix, i hi féu una esplanada que omplí amb uns quants camions de sorra, perquè tots sabem que Aiguafreda sempre ha anat escassa d'aquest element. Segurament que el senyor Pella degué considerar que la creu no estava

en el lloc més adient voltada de dones i homes vestits massa a la fresca i disposà traslladar-la dalt del cim més alt d'aquell entorn. Una vegada allà instal·lada els de Begur començarem a dir-ne "Es puig del Pedró". Reunia uns certs atractius per anar-hi tot passejant a fer-hi una estada o una berenada tot contemplant l'extraordinari paisatge que des d'allà dalt es domina als quatre punts cardinals. És un passeig molt bonic i relaxant sortint per Sant Ramon, passant per "Es puig d'En Sobert", seguint per Sa Roca d'en Pinc" i arribant a "Es cap d'es Forn", ja serem al Pedró. Ara s'hi arriba amb cotxe fins a quinze metres de la creu per les carreteres d'una urbanització.

L'any 1936 amb la trista Guerra Civil fou destruït, com tantes altres relíquies, per uns quants incontrolats.

Aprofitaré per fer un suggeriment a qui correspongui perquè es torni a restaurar. Seria un punt de referència per a tothom i potser encara alguna vegada ens hi arribaríem tot passejant. Val la pena. Això de la passejada no ho veig tan clar, mentre s'hi pugui arribar còmodament assegut.

J. C. RIERA

Racó Poètic

Un dia serem germans

Esperança, esperança.
Quants mariners navegaren
vers horitzons encisadors
i mai més retornaren.
Esperança? No galivança.

Quants nois adoctrinats
anaren guerrejar
i baguls emplenar,
en el teu nom llibertat.

Quants Lorca i Hernández,
Lluís Companys i altres,
empresonats, afusellats,
en el teu nou legalitat.

En el teu nom, Senyor,
alguns boigs degollen
fins i tot els seus germans.
Encegament s'entrematen
catòlics i protestants.

Estudiem, es diu, la Història
per què no se repeteixin
les insades bogeries,
per què un dia siguin
entre homes les germanies.

És cert, aquest dia vindrà.
Hi haurà una eternitat
que haurà desaparegut
del nostre maco planeta
el sol, els estels i l'aigua.

RICARD VANEUKEM

Àdhuc per algunes estones

Poeta, posa't a escriure
bonics poemes d'amor,
algunes paraules de somriure
oblidant unes hores la tristor.

Màgic, recorre el món inhumà
i en perles de maragda, transforma
les llàgrimes d'aquelles mares
abandonades, martiritzades.

Pallasso, solca els pobles;
per alguns instants fes riure
els nois i les noies
intentant a la nostra bogeria sobreviure.

Pintor, amb els teus pinzells encisadors,
canvia del nostre món els colors;
que siguin calorosos i alegres
àdhuc per algunes estones.

Trobador, toca la teva guitarra,
canta'ns les gràcies,
canta'ns les esperances;
estem cansats dels cants de guerra.

RICARD VANEUKEM